

човѣкъ, по срѣдъ нощъ, подъ земята, да истѣзаватъ така жестоко! Главата ми бръмчеше. Усѣщахъ като че съмъ въ нѣкое безисходно мѣсто, обиколень отъ чудовища и ужасни гадове, готови да ме раскъсатъ... Четири петъ минути пауза. Рѣкохъ: „свърши се, сега мой редъ иде“... Не, пакъ зафа-нахъ: Бухъ! и „олеле мале!“ и страшни охкания. — „Мильо!“ извика единъ (хубаво чухъ, че се извика „Мильо!“), завържи му устата! Завързахъ му устата. Клетникътъ вече не гъкна. Само звуковетъ „бухъ“ не прѣстаяхъ. А въ „Люксембургъ“ ржкоплѣскания! „Травиата“ трети пѣтъ се зафащаше и възнасяше изъ нощния тихъ въздухъ. И ржкоплѣсканията, и тя ми се видѣхъ сега по-страшни и отвратителни отъ скърцането на зхбитъ въ ада. Такива страхотий и такова въсхищение едно до друго! Пѣсень и охкания облѣгнати гърбомъ; отъ оная страна на зида играй прѣчката на капелмейстера, отъ самъ — пѣсѣчната торба. Най-дълбокото варварство на двѣ крачки отъ най-прѣфинената цивилизация! Та тая цивилизация бѣше подигравка, богохулство, срамъ!.. „Травиата“ ли? Тя ми се погнуси. Погнуси ми се и цѣла България! Трѣбваше да се пролѣжтъ порои българска кръвъ, да лѣгнатъ двѣста хиляди русски тѣла по нашитѣ полета и балкани, та да бждемъ честити да видимъ въ ()вободна България, въ столицата ѝ, въ пѣпа на столицата ѝ, повторение на сцени отъ правосѣдие и варварщини на мрачнитѣ срѣдни вѣкове!

Докторътъ плюна съ омерзение. Зафаналъ спокойно рѣчъта си, той не се одържа къмъ края, а кипна, като вулканъ. Очитъ му заблѣстѣхъ отъ негодование и отъ сълзи. Той бришеше усилено съ кърпа потътъ по челото си, който пакъ бликваше, и ходеше назадъ-напрѣдъ изъ тѣсното пространство мѣжду писмевний ми столъ и прозореца. Стаята му стана тѣсна. Той прѣживяваше изново страданията на оная страшна нощъ.